

Дамка си сви главата, покри я съ лапитѣ си, като да се защитяваше отъ противнитѣ ѝ милувки. Съвсѣмъ сконфузенъ Елизаръ Аврамовъ се наведе, опита се да ѝ повдигне муцуната, тури яденето подъ носа ѝ, молѣше я да яде, наричаше я съ най-ласкави имена . . .

Кучето си освободи главата и умно-умно погледна своя другаръ въ очитѣ; послѣ стана и обърнала се, под-ви си опашката, повлѣче слабитѣ си крака и бавно излезе изъ кухнята. Дамка се не озжби, не изржмжа, даже не залая: тя само мълчеше. . . Всички бѣхме поразени, а нѣкой се обади:

— Да, кучето прѣзира човѣка . . .

Прѣведе отъ руския оригиналъ

М. Катранова.

